

ZASADY INFORMOWANIE O STANIE ZDROWIA PACJENTA

Ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz ustawa o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta przewidują możliwość udzielenia informacji:

- pacjentowi, który osiągnął co najmniej 16 rok życia,
- przedstawicielowi ustawowemu,
- osobie upoważnionej przez pacjenta,
- opiekunowi faktycznemu,
- osobie bliskiej.

Pacjenci pełnoletni, którzy nie zostali ubezwłasnowolnieni nie posiadają przedstawiciela ustawowego. W takim wypadku lekarz bądź pielęgniarka powinni informować osobę upoważnioną przez pacjenta, która wskazana została na specjalnym oświadczeniu złożonym w CDL-u. Nie powinno się więc co do zasady informować osób bliskich, chyba że pacjent upoważni je do uzyskiwania informacji.

Sytuacja osób bliskich zmienia się jednak, jeżeli pacjent jest nieprzytomny bądź niezdolny do zrozumienia znaczenia informacji. W takim wypadku lekarz udziela informacji osobie bliskiej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o prawach pacjenta (małżonka, krewnego lub powinowatego do drugiego stopnia w linii prostej, przedstawiciela ustawowego, osobę pozostającą we wspólnym pożyciu lub osobę wskazaną przez pacjenta) – wynika to z art. 31 ust. 6 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty.

Obowiązujące przepisy prawne nie regulują zagadnienia sposobu udzielania informacji osobom trzecim. Oprócz udzielania informacji samemu pacjentowi lub osobie do tego uprawnionej w drodze kontaktu bezpośredniego, możliwe jest udzielanie informacji również przez telefon pod warunkiem, że świadczeniodawca ma pewność, iż informacje te uzyskuje uprawniona osoba (np. lekarz lub pielęgniarka przekazuje informacje telefonicznie osobie,

którą poznał wcześniej i w stosunku do której ma pewność, iż spełnia ona wymagania stawiane osobom bliskim).